

UR

AFSKEDSPREDIKAN

AF

KYRKOHERDE J. L. WICKELGREN

I

ODENSJÖ KYRKA DEN 29 APRIL 1894.

J. L. Wickelgren

Och nu jag talat ut -- -- --
På detta rum ej mer mig återstår --
Dock än en gång ett varmt farväl, som går
Med tårad blick ur djupet af mitt hjärta.
Jag kufva vill, men mäktar ej, min smärta
Vid tanken på, att icke mer, som förr,
Jag vakta skall här vid Guds huses dörr.

* * *

Så tagen då, I helga rum, så kära,
Hur tungt mig känns mitt afsked eder bära,
Er ljuder först, men ack med sorgsen själ
och bruten röst, mitt hjärta sitt farväl.

* * *

Du Herrans boning, vördnadsvärda, gamla,
Hur många släktled har du ej fått samla!
Härnäst du låter dina portar opp
Till tempeltjänst för kärlek, tro och hopp,
Ej ljuder då den rösten mer härinne,
Som talar nu, välsignande ditt minne
För hvarje gång hon om din tempelakt
Ditt hvalf inunder hållit vård och vakt.
Ej stämmer då min tunga in i psalmen
Vid orgeltoners harmoni och malmen,
Som ringer samman skilda åldrar här,
Så heligt budskap icke då mig bär.
Ligg länge än på kullen grön härute,
Sig barnen ock som deras fäder slute
Här kring Guds ord och bord till gudstjenst skön,
Till tack och lof, bekännelse och bön.

* * *

Dig helga gård, som gröna tjällen hägnar
Så fridfullt om, mitt rörda hjärta ägnar
Ett afskedsord: För mig ej vägen mer
Går öfver dig, som förr till templet ner
Att lysa frid, Guds frid, de rummen öfver,
Där ingen har och ingen mer behöfver;
Föll ock min tår så varm vid mången graf
Vid dofva ljudet, kistan återgaf,
Där mångt stoft jag vigt till gångna fäder
Men icke mer din helga mark beträder.

* * *

Farväl ock du mitt frida herdetjäll!
På solljus dag hur mången rolig kväll
I stilla frid sig sänkte ned därinne.
Hvad ljuft och kärt för hjärta och för minne,
Som, fast för mig det tager snarligt ut,

Dock ingen tid skall kunna plåna ut.
Hvad minnen se'n, som kommo än i kvällen,
När stjärnor tindra högt på mörkblå pellen
Att bringa mig så mången hälsning kär
Från höjd och dal, från skog och sjö och skär,
Från bäckens sorl och ängens gröna tufva,
Från lärkans drill och trastens slag så ljufva,
Från denna bygd, som var mitt hem en gång.
Nu sjunger jag det allt min afskedssång
Och vänder sedan icke mer tillbaka
Att här som förr de svunna fröjder smaka.

* *
Dig kristna hjord, dig ock ett minnesblad.
Hvad minnesluft min sångmö hittills kvad,
Den bästa sången står mig likväl åter.
Dig tillhör den, dig djupt mitt hjärta gråter.
Mig bittrast känns från allt, jag lemnar kvar,
Det afsked, som i dag med dig jag tar.
På detta rum du mig tillmötes trädde,
Här var det just mitt hjärta bäst du glädde.
På detta rum, hur mången helig dag
Du föll mig till och ett blef du och jag
I sångens ljud, den högljudda, den skära,
Från läppars ljud, den högstes namn till ära,
I börens tro, som varmt från hjärtat går
Och hviskar fram så tyst sitt "fader vår".
På detta rum då bandet ock må brista,
Tag därför nu mitt afskedsord det sista:
Välsigne dig Gud Fader, Sön och And',
Bevare dig hans milda starkhetshand!

* *
Dock icke *herden* blott i bönen sluter
Så alskad hjord: Ock *vänner* tacksam gjuter
Sitt hjärtas gull så mången mellan, ack
Min skuld är stor, min tillgång endast tack
Så tagen det, ett varmt från hjärtat sprunget
I enkel sång, på konstlös tunga sjunget.
Ja tagen det, I vännen utan tal — — —
Så när en tår sig ur mitt öga stal.
Ack, i den tåren ligger mycket inne,
Det flyddas saknad och ett tacksamt minne
Af åren mång', vårt goda vänskapsband.
Nu handen lagt min hand i eder hand.
Af mången stund i glad och rolig gamman
I vänligt lag, med eder deladt samman,
Af mången kväll in under vännens tak
Jag språkat bort, förtöjd vid brasans sprak.

* *

Men som det är det icke mera blifver.
Den stund som är, vårt skiljobref nu skrifver,
Den skiljer mig från vännen den och den,
Från många här, jag ser ej mer igen,
Från dig, som går på grafvens brädd och lutar,
Från dig, som trött af mödan dagen slutar,
Från dig, som ung och frisk i blomning står,
Från dig, som knoppas än i lifvets vår,
Ja, ock från dig, som första gången rörde
Den helga kalk, jag dina läppar förde,
Som kring mig slöt, så dyr och helig stund
En syskonring kring denna altarrund.
Nu vida spridd kring alla håll din skara
Ett litet tal i dag tillmötes bara
Att lyssna än till herdens röst en gång,
Sin gamle herdes och hans afskedssång.

* * *

Men icke far jag bort från eder ensam,
Min afskedshälsning är för två gemensam,
Så varmt som mitt jag vet ett hjärta till
Om det blott kunde, som det tacka vill.
Allt med mig delat samma hjärta lika
Af eder hand så många gåfvor rika
Och med mig delat samma kära bygd
Och hyddans lugn i lummig kronas skygd.
I dag hvad tårar på dess kinder strömma,
Hvad tacksam hågkomst vill med mig det gömma
Af mycket godt och ljuft och minneskärt
Ett vänligt folk, ett roligt hem beskärt.

* * *

Men tidens vinge ingen dödlig klipper.
Hur bittert än, jag likväl icke slipper,
Re'n pekar visar'n stundens afsked på,
O, hvarför, hvarför dröjer jag ändå.
Ju blott ett ord, ej mera jag behöfver,
Hur svårt det kommer mina läppar öfver,
Hur svårt, det måste ändå sägas ut,
Och se'n jag sjungit har min sång till slut.
Allt se'n förbi, allt blott ett vänligt minne.
Mitt sista ord så tagen nu härinne:
Farväl, ett varmt, ur djupet af min själ
Gud signe er, Gud signe er! *Farväl!*

